

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 21. prosinca 2022.

[[Multimedia](#)]

Kateheze o razlučivanju

Draga braćo i sestre, dobar dan i dobrodošli!

Nastavljamo – i privodimo kraju – kateheze o razlučivanju i onaj tko je dosad pratio ove kateheze mogao bi možda pomisliti: baš je komplicirano razlučivanje provoditi u djelo! Zapravo, život je kompliciran i, ako ga ne naučimo čitati, u opasnosti smo da ga protratimo, da ga živimo na takav način da na kraju ostajemo utučeni.

Na našem prvom susretu vidjeli smo da uvijek, svaki dan, htjeli mi to ili ne, vršimo razlučivanje: kod jela, kod čitanja, na poslu, u odnosima, u svemu. Život nas uvijek stavlja pred izbore, a ako ih ne činimo svjesno, na kraju život bira umjesto nas i odvede nas tamo gdje ne želimo.

Međutim, razlučivanje nije nešto što možemo činiti sami. Danas ćemo podrobnije govoriti o *nekim pomoćima* koje mogu olakšati to razlučivanje, koje je neophodno za duhovni život, iako smo se s njima na neki način već susretali tijekom ovih kateheza. Ali jedan sažetak će nam biti uvelike od pomoći.

Neizostavna prva pomoć je sučeljavanje s *Riječju Božjom* i *učenjem Crkve*. Oni nam pomažu čitati gibanja u srcu, učeći prepoznati Božji glas i razlikovati ga od drugih glasova koji privlače našu

pozornost, ali nas na kraju ostavljaju zbunjenima. Biblija nas upozorava da Božji glas odzvanja u miru, u pažnji, u tišini. Sjetimo se iskustva proroka Ilije: Gospodin mu ne govori u vjetru koji drobi kamenje, u vatri ili potresu, nego u lahoru (vidi *1 Kr 19, 11-12*). To je vrlo lijepa slika koja nam pomaže shvatiti kako Bog govori. Božji glas se ne nameće, Božji glas je diskretan, pun poštivanja, usudim se reći: Božji glas je ponizan i upravo zato je smirujući. Samo u miru možemo ući u dubinu sebe samih i prepoznati autentične želje koje je Gospodin stavio u naša srca. Mnogo puta nije lako ući u taj mir srca, jer smo tijekom dana zauzeti s toliko stvari... Ali molim te, smiri se malo, uđi u samoga sebe, u samu sebe. Zastani na dvije minute. Pogledaj što tvoje srce osjeća. Učinimo to, braćo i sestre, to će nam biti od velike pomoći, jer u tom trenutku mira i tišine odmah ćemo čuti Božji glas koji nam govori: „Pogledaj, vidi ovo, ovo je dobro...“. Pustimo da u miru odmah dođe Božji glas. On nas zbog toga čeka.

Riječ Božja za vjernika nije samo tekst koji se čita, Božja riječ je živa prisutnost, ona je djelo Duha Svetoga koji tješi, poučava, daje svjetlo, snagu, okrepu i zadovoljstvo života. Čitati Bibliju, pročitati jedan odlomak, jedan ili dva mala odlomka iz Biblije, to su kao mali Božji brzojavi koji ti izravno dopiru do srca. Božja riječ je pomalo – i neću pretjerati kad to kažem – ona je pomalo pravi predokus raja. Veliki svetac i pastir Ambrozije, milanski biskup, to je dobro razumio kad je napisao: „Kad čitam Božansko pismo, Bog opet šeta po raji zemaljskom“ (*Pis., 49,3*). S Biblijom otvaramo vrata Bogu koji se šeta. Zanimljivo...

Taj čuvstveni odnos s Biblijom, sa Svetim pismom, s Evanđeljem vodi do toga da živimo *čuvstveni odnos s Gospodinom Isusom*: ne smijemo se bojati toga. Srce govori srcu i to je druga nužna ali ne i samorazumljiva pomoć. Mnogo puta možemo imati iskrivljenu predodžbu o Bogu, smatrajući ga namrgođenim sućem, strogim sućem, koji samo čeka da učinimo pogrešan korak. Isus nam, naprotiv, objavljuje Boga punog samilosti i nježnosti, spremnog žrtvovati samoga sebe samo da bi se susreo s nama, poput oca u prispodobi o izgubljenom sinu (usp. *Lk 15, 11-32*). Jednom je netko pitao – baku ili mamu, ne znam, drugi su mi to pričali – „Što mi je činiti u ovom času?“ – „Slušaj Boga, On će ti reći što ti je činiti. Otvori srce Bogu“: baš lijep savjet. Sjećam se jednom, na hodočašću mladih, koje se održava jednom godišnje u svetišće u Lujánu, 70 kilometara od Buenos Airesa: treba cijeli dan do tamo; običavao sam ispovijedati noću. I dođe tako mladić, imao je oko 22 godine, sav istetoviran. „O, moj Bože – pomislio sam – što će ovo sad biti?“ I on mi je rekao: „Znate, došao sam zato što imam veliki problem i ispričao sam ga mami i mama mi je rekla: 'Odi Gospi, hodočasti i Gospa će ti reći'. I to sam i učinio. Imao sam ovdje kontakt s Biblijom, slušao sam Božju riječ i dotakla mi je srce i moram učiniti to, to i to“. Božja riječ ti dotiče srce i mijenja tvoj život. I to sam vidio mnogo, mnogo puta. Jer Bog nas ne želi uništiti, Bog želi da budemo jači, da svakoga dana budemo sve bolji. Oni koji stanu pred raspelo osjećaju novi mir, uče se ne bojati Boga, jer Isus na križu nikoga ne plaši. On je slika potpune bespomoćnosti i u isti mah slika pune ljubavi, kadar podnijeti svaku kušnju za nas. Sveci su uvijek gajili posebnu ljubav prema Raspetome. Povijest Isusove muke glavni je način da se suprotstavimo zlu, a da nas ono ne obuzme; u njoj nema osude, pa čak ni rezignacije, jer je prožima veće svjetlo, svjetlo Uskrsa, koje nam omogućuje vidjeti veći plan u tim strašnim djelima, koji nikakva zapreka, prepreka ili neuspjeh

ne može obezvrijediti. Božja ti riječ daje uvijek vidjeti i drugu stranu: to jest, postoji križ, tu na zemlji, grdan je, ali postoji i nešto drugo, a to je nada, uskrsnuće. Božja riječ ti otvara sva vrata, jer On, Gospodin, je vrata. Uzmimo Evanđelje, uzmimo Bibliju u ruke: pet minuta dnevno, ne više. Nosite džepno Evanđelje sa sobom, u torbi i kad ste na putu uzmite ga i čitajte malo, tijekom dana, mali odlomak, pustite da se Božja riječ približi srcu. Činite to i vidjet ćete kako će se vaš život promijeniti blizinom Božje riječi. „Dà, oče, ali ja sam navikao/la čitati životopise svetaca“: to je dobro, dobro, ali ne izostavljati Božju riječ. Uzmi Evanđelje sa sobom i čitaj ga barem samo minutu dnevno.

Veoma je lijepo razmišljati o životu s Gospodinom kao o prijateljstvu koje raste iz dana u dan. Jeste li razmišljali na taj način? To je put! Mislimo na Boga koji nas ljubi, koji nas želi za prijatelje! Prijateljstvo s Bogom može promijeniti srce; to je jedan od velikih darova Duha Svetoga, pobožnost, koja nad osposobljuje prepoznati Božje očinstvo. Imamo nježnog Oca, osjećajnog Oca koji nas voli, koji nas je oduvijek volio: kad doživimo to iskustvo, sumnje srca, strahovi, osjećaji nedostojnosti se raspršuju i nestaju. Toj se ljubavi susreta s Gospodinom ništa ne može suprotstaviti.

To nam doziva u pamet još jednu veliku pomoć, a to je *dar Duha Svetoga*, prisutnog u nama, koji nas poučava, oživljava Riječ Božju koju čitamo, nudi nova značenja, otvara vrata koja su se činila zatvorenima, pokazuje putove života tamo gdje se činilo da su samo tama i konfuzija. Pitam vas: molite li se Duhu Svetom? Pa tko je taj veliki Nepoznati? Molimo se Ocu, to da, Oče naš, molimo se Isusu, ali zaboravljamo Duha! Držeći jednom djeci vjeronauk, postavio sam pitanje: „Tko od vas zna tko je Duh Sveti?“. A jedno će dijete: „Ja znam“. – „Tko je?“. – „Paralitičar“, reče mi! Čuo je za izraz „Paraklit“ i mislio je da je paralitičar. Mnogo puta – to me je potaknulo na razmišljanje – za nas je Duh Sveti kao neka Osoba koja nije važna. Duh Sveti je, međutim, onaj koji daje život tvojoj duši! Pusti ga da uđe. Razgovarajte s Duhom kao što razgovarate s Ocem, kao što razgovarate sa Sinom: razgovarajte s Duhom Svetim – koji nema veze s paralitičarem! U njemu je snaga Crkve, On je ono što te nosi naprijed. Duh Sveti je razlučivanje na djelu, Božja prisutnost u nama, to je najveći dar koji Otac jamči onima koji ga traže (usp. Lk 11, 13). A kako ga Isus zove? „Dar“: „Ostanite ovdje u Jeruzalemu čekajući *Božji dar*“, koji je Duh Sveti. Zanimljivo je voditi svoj život u prijateljstvu s Duhom Svetim: On te mijenja, On ti pomaže rasti.

Liturgija časova daje započeti glavne molitvene trenutke u danu ovim zazivom: „Bože, u pomoć mi priteci, Gospodin pohiti da mi pomogneš“. „Gospodine, pomози mi!“, zato što ne mogu dalje sam, ne mogu ljubiti, ne mogu živjeti... Taj zaziv za spasenjem je nezadrživa molba koja izvire iz dubine našeg bića. Razlučivanje ima za cilj prepoznati spasenje koje je Gospodin izveo u mom životu, podsjeća me da nikad nisam sâm i da, to što se borim, činim to zato što je u pitanju važan ulog. Duh Sveti je uvijek s nama. „Ah, Oče, učinio sam nešto grdo, moram ići na ispovijed, ništa ne mogu učiniti...“. Učinio si nešto loše? Razgovaraj s Duhom koji je s tobom i reci mu: „Pomози mi, učinio sam tu jako lošu stvar“. Ali nemoj otklanjati dijalog s Duhom Svetim. „Oče, u smrtnom sam grijehu“: nije važno, razgovaraj s njim, On će ti pomoći da primiš oprostjenje. Nikada ne smijemo

napuštati taj dijalog s Duhom Svetim. S tim pomoćima, koje nam Gospodin daje, ne trebamo se bojati. Samo naprijed, hrabro i s radošću!

U sklopu pozdrava poljskim vjernicima

Svim Poljacima želim svet Božić. Kod vas je običaju da na Badnjak ostavite prazno mjesto za stolom za neočekivanog gosta. Ove će ga godine zauzeti netko iz mnoštvo izbjeglica iz Ukrajine, kojima ste velikodušno otvorili vrata svojih domova. Neka Sin Božji, rođen u Betlehemu, ispuni ljubavlju svakoga od vas, vaše obitelji i one kojima pomažete. Neka donese mir svim ljudima dobre volje. Od srca vas blagoslivljam!

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Neka Spasiteljevo rođenje svima vama donese duboku utjehu i daruje vam radost osjećaja da ste ljubljeni od Boga koji je postao djetetom.

A zatim, pomislimo – govoreći o Djetetu Isusu – na toliku djecu iz Ukrajine koji trpe, mnogo trpe, zbog ovoga rata. Na ovaj blagdan Boga koji je postao djetetom, mislimo na ukrajinsku djecu. Kad sam se susreo s njima ovdje, većina ih se ne može nasmiješiti, a kad dijete izgubi sposobnost da se smije to je teško. Ta djeca nose na sebi tragediju toga rata koji je tako neljudski, tako okrutan. Sjetimo se ovoga Božića ukrajinskog naroda: bez svjetla, bez grijanja, bez osnovnog za život, i molimo Gospodina da im što je prije moguće donese mir.

Od srca vas blagoslivljam!
